

Jedan promašaj, jedan pogodak

Projekti: »Tajna začarane šume«
 Zvezdane Ladike i
 »Ružičasta sanjarica«
 Nine Horvat u Maloj
 sceni u Zagrebu u
 režijama Ivice Šimića

Helena BRAUT
 helena.braut@vjesnik.hr

Siječanjan je premijerno aktivan mjesec u kazalištu Mala scena u Zagrebu. Treći put je obnovljena uspješnica »Tajna začarane šume« Zvezdane Ladike, ovaj put u režiji Ivice Šimića, koji je za tu predstavu skladao vrlo zgodne i prpošne songove. Predstava ima lijepu scensku povijest. U prvoj podjeli, u osamdesetima, u njoj su glumili i pjevali Vitomira Lončar, Nada Rocco i Ivica Šimić, u režiji same Ladike. Najveći je uspjeh ovaj tekst doživio prije deset godina u izvedbi Šrdane Šimunović, Hane Hegeđušić i Ronalda Žlabura, kad je predstava i dobila Nagradu hrvatskoga glumišta.

Je li odluka da prokušani hit još jedanput ponude novim naraštajima bio najbolji potez? Valjda su u Maloj sceni bili motivirani pozitivnom nostalgijom, pa i neosporno osnovnom kvalitetom toga scenskog projekta, ali u najboljoj namjeri odabrana nova i svježa glumačka ekipa je ispala popriličan promašaj.

»Tajna začarane šume« je zapravo vrlo tanašna priča, s kompilacijom motiva iz raznih bajki, za djecu od tri do deset godina, o važnosti prijateljstva, koju mogu spasiti samo odlične glumačke izvedbe, prsteća glumačka energija, maksimalan angažman. Pa i vještina dobrog pjevanja nije nevažna, dapače.

U Maloj sceni priliku da pokažu svoje glumačko umijeće dobili su brojni mladi glumci, a nekima je to bio i prvi profesionalni angažman. Upravo je Mala scena nekima bila odskočna daska koju su i te kako znali iskoristiti.

Glumica Mirela Videk (1988.) posljednje je tri godine radila i kazališne projekte kojima nedvojbeno nije bila dorusla, možda je

Mirela Videk, Marko Hergešić i Iskra Jirsak u predstavi »Tajna začarane šume«

najočitiji primjer uloga Mire u »Adagiu« u produkciji zagrebačkog HNK, a scenska neuvjerljivost, nemogućnost iskazivanje emocije ju je pratila i u »Tajni začarane šume«.

Uloga Lane, koja joj je ponuđena, traži više od nasmiješena i dražesna lica koje iza dopadljivosti želi sakriti i nesigurnost i nesnalažljivost, i neujednačenost mišljenja uloge i potom prezentne performativnosti. Traži glumicu koja će pokazati svu naivnost svoje dobrote i svojih nakana, što Videk nije iskazala.

Iskra Jirsak (1987.) ima dugo kazališno iskustvo i prije Akademije dramske umjetnosti, a ulogu djevojčice Dane odigrala je suho, nepoticažno, dok je nešto nadahnutija bila u karikiranoj ulozi Vjeverice, no daleko od upamtljivosti izvedbe.

Marko Hergešić (1988.) u Maloj sceni glumio je u predstavi »Kamenje«, a uloga dječaka Matija u »Tajni začarane šume« mu je očito bila problem u svakom pogledu, posebice u pjevanju, dok je u drugim aspektima ostao neobjmljiv, gotovo odrađujući svoj glumački zadatak, ostavljajući dojam da zapinje u svladavanju mizanscene.

Najproblematičnije što se u priči, na žalost, gubi poenta pa ne znamo ni za koje vrijednosti se predstava zalaže - očuvanje prijatelj-

stva, poštenje, ispravno mišljenje, etičnost.

Ako nedostacima pribrojimo i gotovo otrcani vrtuljak - šumu scenografkinje Dinke Jeričević i prešarene i rogobatne kostime Hane Letice, teško je da će se s ovom inačicom »Tajne začarane šume« postići onakav uspjeh kakav su imali s dosadašnjim podjelama.

No, sasvim oprečan dojam ostavila je predstava »Ružičasta sanjarica« Nine Horvat (1989.), nastala po istoimenom djelu poznate spisateljice za djecu Silvije Šesto Stipančić, premijerno izvedena u četvrtak u režiji Ivice Šimića. Predstava u najboljoj maniri Male scene govori o konkretnim problemima djece školske dobi - ovoga puta o prenatrpanosti izvanškolskim obavezama i roditeljskom zanemarivanju. Mlada dramaturginja uspjela je izvući

Predstava »Ružičasta sanjarica« u najboljoj maniri Male scene govori o konkretnim problemima djece školske dobi - ovoga puta o prenatrpanosti izvanškolskim obavezama i roditeljskom zanemarivanju

dramski potentno i poticajno najbolje iz predloška i stvoriti zbitu i gledljivu priču, koja unatoč nadnaravnoj, oniričkoj sastavnici (njeni junaci pronalaze se izvan stvarnoga život u snovima). Gotovo sve što je u »Tajni začarane šume« problem, ovdje je riješeno i simpatično i dražesno (kostimografska rješenja slatkastih likova Ovce i Mede, koje je izradio Miljenko Sekulić) kao i alegorijski likovi Vremena (koje prolazi) ili Obaveza (koje se bezobzirno gomilaju), dok je Dinka Jeričević koristeći se kartonskim kurtijama kao scenografijom zapravo pogodila bit onoga što predstava želi u likovnom smislu podržati. Mladi, zaigrani glumci i još studenti Gea Gojak (1987.) i Dado Čosić (1987.) korektno su, bez velikih i rizičnih poteza, kontrolirano i sabrano, tumačili ponuđene uloge. Čini se da su postavili dobre temelje za daljnje projekte i da su na Maloj sceni vrlo uspješno debitirali.

Najveći bitni posao napravila je Nina Horvat, a to bi se moglo reći i za režiju Ivice Šimića da nije bolovala od malih neurednosti i prenatrpanosti. Predstava je kupila publiku i zgodnim rješenjima - skadbama Alena Kraljića, primjerenim kostimima Hane Letice. Ukratko, bio je to jedan siječanjski promašaj i jedan pogodak, dakle 0:1 za Malu scenu.